

Scara

Mi s-a părut mereu că de la începutul pocăinței mersul meu pe Calea Domnului s-a asemănat cu urcușul pe panta unui munte, o escaladare grea, pe care trebuie să o fac fără ajutorul nimănui. Ca să răzdesc în suișul meu, trebuia să înfrunt mari greutăți, urcând treaptă cu treaptă, printr-o luptă și o zbatere grozavă. Apoi, după ce prin mari dificultăți reușeam să mă cațăr pe o treaptă mai sus, urma ceva ca un platou - o perioadă în care stăteam mai mult sau mai puțin, îmi trăgeam răsuflarea, îmi reveneam din luptele anterioare, mă întăream în credință.

Pe fiecare din treptele suite am avut lupte atât de grele cât nu se poate spune. Pe unele din ele nici nu îndrăzneau să le mărturisesc celor din jur. Niciuna din ele nu a fost ușoară, așa că nu pot desconsidera treptele inferioare. Pe ele sunt încercări și greutăți pe măsura fiecărui nivel spiritual. Numai că, după o vreme, am învățat să mă lupt și să nu mă mai sperii.

Apoi, brusc, fără vreun prealabil, urma o altă încercare de alt fel, care avea să-mi aducă atâta suferință în suflet sau în trup, că abia mai puteam să vorbesc. Făceam eforturi ca să fiu amabilă cu cei din jur, nu avea rost să împovărez pe nimeni cu necazul meu. Pentru el, nu era soluție decât la Domnul.

Una din primele trepte a fost aceea în care mă simțeam încontinuu agasată de șoapte murdare și obscene care veneau asupra mea atunci când mă rugam. Nu știam ce să fac, așa că încercam să mi le alung din minte, dar degeaba, șoaptele reveneau de fiecare dată când mă așezam pe genunchi ca să mă rog. Erau cuvinte urâte, care nicidecum nu îmi aparțineau, dar îmi invadeau mintea și nu mai aveam putere să mă rog. Am plâns înaintea Domnului și am cerut izbăvire și Domnul a intervenit și a alungat duhul acela obraznic care mă supăra. Și astfel, am putut să mă rog în pace. Și asta a fost o

treaptă pe care, cu ajutorul Lui, am trecut-o.

Apoi după un timp, pentru orice situație pe care vroiam să o rezolv, ceva ca o voce îmi spunea: **Vrei să știi de ce nu reușești să-ți rezolvi aceste probleme? Du-te acasă și așază-te pe genunchi și spune că te lepezi de mântuirea lui Cristos și ai să vezi că foarte repede ai să obții ceea ce îți dorești.**

Nedumerită și îngrozită de gândurile care îmi treceau prin cap, încercam să alung acele gânduri spunând: Nu, nu voi face așa.

Și iar m-am rugat Domnului și mâna Lui a luptat pentru mine și am fost lăsată în pace. Acela a fost momentul în care mi-am dat seama ce se întâmpla cu mine

și de unde îmi veneau acele șoapte.

Apoi a urmat treapta tentației. Mi s-au oferit niște posturi bine plătite și cu mari avantaje și am fost lăsată o vreme ca să aleg. Dar în răstimpul cât aveam la dispoziție ca să cântăresc pro și contra situațiile, am simțit de parcă cineva îmi pune fața-n față niște alternative. Nu le pune așa cum ar fi fost ele în realitate, ci exagerând pentru fiecare. Mă vedeam

într-o funcție mare, înconjurată de mulți prieteni, lăfăindu-mă în belșug material, mergând țanțoșă... Și, paralel, vedeam și imaginea mea ca om de rând, fără niciun merit, decât de a sluji lui Hristos. Nu mă băga nimeni în seamă, și nu avea nimeni nevoie de mine, dar mă bucuram în Domnul cu alții ca mine.

Nu mi-a surâs prima alternativă, pentru că întotdeauna m-am temut de bogățiile lumii. Mi se părea că îmi strică sufletul. Așa că, am preferat a doua alternativă și am rămas **la cele smerite**. Și ceva ca un glas lăuntric îmi spunea: **E greu drumul. Dar dacă nu mai poți, ai voie să te oprești la treapta asta.**

Eu vroiam să mă opresc numai lângă Domnul, nu cântam mereu la adunare „Ia jugul lui Hristos pe umeri”? Deci mi-am continuat urcușul.

Apoi a fost treapta cea mai lungă din toate, pe care aș vrea să o numesc „deșertul”. Aceasta a fost perioada când am rămas fără serviciu și fără bani, părăsită de rude și prieteni. Atunci am simțit cu toată puterea gustul amar al singurătății. Zilele se scurgeau monoton și nu întrevedeam nicio schimbare pentru mine. Costel venea de la serviciu târziu, încărcat de probleme și nu avea timp de mine. Trăiam alături de el o existență paralelă. Dar în același timp, în acea lungă perioadă am învățat să nu-mi mai iubesc viața așa de mult, ci, mai degrabă, să o trăiesc de dragul lui Cristos. Să merg pe Calea cu privirile îndreptate în sus. Am învățat să doresc Cerul.

Aceea a fost perioada în care mi-am găsit refugiul în Dumnezeu și am stat cel mai mult în părtașie cu cerul. Și aceasta a fost o altă treaptă pe scara minunată.

A urmat apoi alta cu alte situații neprevăzute. Și iar am auzit vocea lăuntrică spunându-mi: **Toate astea și se întâmplă pentru că te duci prin închisori cu Evanghelia. Ia stai acasă, să vezi că nu o să mai ai probleme!**

Acum știam cine era acela care nu avea de lucru decât să mă hărțuiască pe mine, așa că nu i-am făcut pe plac și mi-am continuat lucrarea prin închisori. Și Domnul a intervenit și m-a scăpat și de amenințările acestea.